

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นส่วนหนึ่งในวัฒนธรรมสังคมของมนุษย์ และเป็นสื่อกลางที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาจึงมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และสอดคล้องกับวัฒนธรรม สังคมของเจ้าของ ภาษา ดังนั้น หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 จึงได้กำหนดจุดประสงค์ภาษาอังกฤษไว้อย่างชัดเจนว่า ให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ (กระทรวงศึกษาธิการ 2523: 40)

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารเป็นความสามารถที่ได้รับการยอมรับว่า มีความสำคัญในวัฒนธรรมสังคมไทย เพราะว่าคนที่มีความรู้ ความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นผู้ที่มีโอกาสก้าวหน้าทางการศึกษา สามารถเรียนต่อ ในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นไปได้ มีโอกาสก้าวหน้าในอาชีพการงาน และมักจะมีตำแหน่งงานมีเกียรติดีกว่าคนที่ไม่มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

การที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น ครูจำเป็นต้องรู้จัก และเข้าใจองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ความจำเป็นในการวิจัยจึงเกิดขึ้น เพื่อที่จะสามารถระบุได้แน่ชัดถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน (อัจรา วงศ์ไสธร 1975: 1)

การที่ผู้เรียนบางคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงกว่าคนอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่อยู่ใ้สภาวะเงื่อนไขเดียวกัน เป็นเรื่องที่มีผู้สนใจศึกษามาเป็นเวลายาวนาน แอล เอ จาโคโบวิตส์ (L.A. Jakobovits 1969 : 98) ได้สรุปผลงานวิจัยของผู้เชี่ยวชาญเช่น เจ บี แครร์รอลล์และ เอส เอ็ม ซาปอน (J.B. Carroll & S.M. Sapon 1959) และ อาร์ ซี

การ์คเนอร์ กับ คัมบลิว อี แลมเบอร์ค (R.C. Gardner & W.E. Lambert 1961) ซึ่งศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาที่สองจากองค์ประกอบต่าง ๆ ของผู้เรียน พบว่า องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศถึง 86% องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียนดังกล่าวนี้ประกอบด้วยความถนัดร้อยละ 33 สติปัญญาร้อยละ 20 ความบากบั่นและแรงจูงใจร้อยละ 33 และอื่น ๆ ร้อยละ 14

องค์ประกอบด้านสติปัญญาและความถนัดของผู้เรียนเป็นตัวแปรที่ติดตัวผู้เรียนมาแต่กำเนิด และมีการเจริญงอกงามพัฒนาขึ้นมาตามสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่ จะทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ยาก องค์ประกอบของผู้เรียนที่อยู่นอกเหนือสติปัญญาและความถนัด ได้แก่ ภูมิหลัง และแรงจูงใจ นั้นเป็นองค์ประกอบที่สามารถจะปรับปรุง เปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่า เอฟ เจเนสส์ (F.Genesse 1984 : 142) กล่าวถึงความสำคัญของภูมิหลังผู้เรียนภาษาว่าในการเรียนรู้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์นั้น ไม่อาจกระทำสำเร็จภายในโรงเรียน โดยการเรียนรู้จากอาจารย์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น การสนับสนุนภายนอกโรงเรียนโดยเฉพาะจากพ่อแม่ และประสบการณ์ในภาษาเป้าหมายของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง

ซี เจ โอวันโด (C.J. Ovando 1987 : 4, 125) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภูมิหลังโดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของผู้เรียนภาษาว่า การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของผู้เรียน กับการเรียนการสอนภาษามีความสำคัญมาก เพราะคำว่า "ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาในระดับจำกัด" มักจะสัมพันธ์กับสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมที่ต่ำกว่าเกณฑ์ การที่ครูมีความรู้ ความคุ้นเคยกับภูมิหลังของนักเรียน เช่น สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของผู้เรียน และประสบการณ์การเรียนรู้เดิมของผู้เรียน เป็นสิ่งที่มีคุณประโยชน์ หากปราศจากความรอบรู้ในเรื่องดังกล่าว อาจเป็นเหตุให้ผู้เรียนประสบความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษาได้มากขึ้น

ตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอีกตัวแปรหนึ่งคือ แรงจูงใจ เอช ดี บราวน์ (H.D. Brown 1987 : 114 - 117) กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในการกำหนดความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการเรียนภาษาของผู้เรียน เพราะว่า แรงจูงใจเป็นกุญแจไขไปสู่การเรียนรู้

ในท่านองเดียวกัน คัมบลิว ลิตเติลวูด (W. Littlewood 1984 : 53)

กล่าวถึง ความสำคัญของแรงจูงใจว่า เป็นพลังสำคัญที่กำหนดว่า ผู้เรียนจะมุ่งมั่นให้กับงาน หรือไม่ จะอุทิศ ทุ่มเทพลังงาน และจะมีความเพียรพยายามมากน้อยเพียงใดในการเรียนรู้ ภาษาที่สอง แรงจูงใจเป็นปรากฏการณ์เชิงซ้อน ในการศึกษาแรงจูงใจนั้น ที วี เอลส์ และคณะ (T.V.Els et al. 1984 : 116-118) ได้เสนอแนะให้ศึกษาปริมาณแรงจูงใจ และเหตุผล ในการเรียนภาษาด้วย

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R.C. Gardner 1985 : 53-56) ได้อธิบายความหมาย แรงจูงใจว่า ประกอบด้วยปริมาณแรงจูงใจซึ่งเป็นความมากน้อยของความพยายาม และเหตุผล การเรียนภาษาซึ่งการ์ดเนอร์ (Gardner) ได้แบ่งเหตุผลการเรียนภาษาออกเป็นสองประการ ดังนี้ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ได้แก่ เหตุผลเชิงประโยชน์นิยมซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้เรียนเรียนภาษาเพราะ ต้องการความก้าวหน้าในงานอาชีพ ต้องการเรียนในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นไป แรงจูงใจอีก ประเภทหนึ่ง คือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ ได้แก่ เหตุผลเชิงความต้องการซึ่งเป็นลักษณะที่ ผู้เรียนเรียนภาษา เพราะต้องการพบปะ คบหาสมาคมกับบุคคลที่เป็นเจ้าของภาษา ต้องการให้ คนเป็นเหมือนเจ้าของภาษาที่ตนนิยมชมชื่น นอกจากนี้ การ์ดเนอร์ (Gardner) ยังได้ให้ แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาแรงจูงใจว่า การศึกษาแรงจูงใจโดยเน้นเฉพาะปริมาณแรงจูงใจเท่านั้น ไม่อาจอธิบายพฤติกรรมที่มีแรงจูงใจได้อย่างสมบูรณ์ ในขณะเดียวกัน การศึกษาเฉพาะเหตุผล ทั้งสองประเภทในการเรียนภาษาซึ่งได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ถึงแม้จะสามารถสะท้อนให้เห็นเป้าหมายในการเรียนภาษา แต่ยังคงคดพลังที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ การเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน การศึกษาแรงจูงใจเพียงแง่ใดแง่หนึ่งคือ ศึกษา เฉพาะปริมาณแรงจูงใจหรือเฉพาะเป้าหมายในการเรียนภาษา จึงเป็นการศึกษาที่ไม่เพียงพอ

ดิมบลิว ฮัมบ็อลด์ต์ (W. Humboldt in S. Corder 1974 : 27) ได้กล่าว ถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาว่า การเรียนรู้ภาษานั้นไม่อาจสอนได้โดยตรง สิ่งที่ทำได้อีกก็เพียงการสร้างเงื่อนไขสถานการณ์ที่จะช่วยผู้เรียนพัฒนาภาษาขึ้นมาได้เอง อีก ประการหนึ่งการปรับปรุงประสิทธิภาพและการเรียนการสอนภาษานั้นจะทำได้เมื่อเข้าใจคิธิ ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาเท่านั้น นั่นคือเราจำเป็นต้องศึกษาตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบ ต่าง ๆ ของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษา ดังนั้น การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ ต่าง ๆ ของผู้เรียนกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง จึงเป็นกุญแจสำคัญที่จะช่วยพัฒนา

การเรียนการสอนภาษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น งานวิจัยนี้จึงสนใจศึกษาตัวแปรของผู้เรียนที่อยู่นอกเหนือสติปัญญา ซึ่งได้แก่ภูมิหลัง และแรงจูงใจ เนื่องจากเป็นองค์ประกอบที่สามารถพัฒนาและปรับปรุงได้

การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน และแรงจูงใจกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน จะเป็นแนวทางช่วยปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ โดยเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งนี้เพราะนักเรียนระดับนี้ได้เรียนภาษาอังกฤษมานานพอสมควร องค์ประกอบของนักเรียน เช่น ภูมิหลัง และแรงจูงใจนี้จึงน่าจะสามารถบ่งชี้ถึงความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ อนึ่ง งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลัง แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนในระดับนี้ ยังไม่มีการศึกษามาก่อน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน
3. เพื่อหาสมการทำนายความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน โดยใช้คะแนนจากภูมิหลังของนักเรียน และแรงจูงใจเป็นตัวทำนาย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของนักเรียนกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของนักเรียน กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน ผู้วิจัยได้แยกตัวประกอบภูมิหลังของนักเรียนออกเป็น เพศ อายุ จำนวนปีที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ประสบการณ์ที่อยู่ต่างประเทศ การให้ประโยชน์จากสื่อในการเรียนภาษาอังกฤษ การได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษ

ของบุคคลในครอบครัว สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวนักเรียน และการได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ ในการตั้งสมมุติฐานการวิจัยในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของนักเรียน กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน จึงแยกตามตัวแปรของภูมิหลังนักเรียน ดังนี้

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

ดี เอ วอล์คเกอร์ (D.A. Walker 1986 : 229) ได้วิจัยการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่านักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชาย ทั้งในด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจและการทดสอบการฟัง แต่เป็นความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ซี เบอร์คสตอลล์ (C.Burstall 1978 : 3-8) ได้รายงานความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศจากการประเมินผลโครงการมูลนิธิเพื่อการวิจัยการศึกษาแห่งชาติ เรียกชื่อย่อว่า เอ็นเฟอร์ (NFER = National Foundation for Educational Research) พบว่า นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาฝรั่งเศสสูงกว่านักเรียนชายอย่างเห็นได้ชัดจากการทดสอบครั้งแรก และยังคงเหนือกว่าตลอดระยะเวลาของการทดลอง นอกจากนี้ยังพบว่า เมื่อนักเรียนอายุมากกว่า 13 ปีขึ้นไป นักเรียนชายในกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมีแนวโน้มจะเลิกเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นจำนวนมากกว่านักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ เป็นผลให้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงที่ยังคงเรียนภาษาฝรั่งเศสต่อไปจนถึงอายุ 16 ปี เป็นตัวแทนพิสัยความสามารถที่มีลักษณะกว้างกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอย่างไรก็ตาม แม้มีจำนวนไม่เท่ากัน นักเรียนหญิงยังคงทำคะแนนได้สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญจากการทดสอบภาษาฝรั่งเศสแต่ละครั้ง ดังนั้น จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ตั้งข้อสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 1 เพศมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

เจ เจ เอสเชอร์ และคณะ (J.J.Asher et al. 1967 : 1219-1227) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้อาษาที่สองระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก พบว่า ในการเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษารัสเซียของผู้ใหญ่กับเด็กอายุ 8-14 ปี ซึ่งได้รับการฝึกอย่าง

เดียวกัน ใช้ข้อทดสอบเดียวกันพบว่า ผู้ใหญ่มีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าเด็กอย่างมีนัยสำคัญ ในทำนองเดียวกัน เจ ซี แคตฟอร์ด (J.C. Catford 1969 : 7-21) ได้วิจัยเกี่ยวกับภาษาและพฤติกรรมภาษาพบว่า ไม่มีเหตุผลใดที่จะสนับสนุนว่า ผู้ใหญ่มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองด้อยกว่าเด็ก โดยที่กำหนดโอกาสและแรงจูงใจให้อย่างเพียงพอ ผู้ใหญ่มีประสิทธิภาพด้านการเรียนรู้ปริมาณเนื้อหาเป็นเท่าตัวของเด็กเมื่อใช้เวลาเรียนเท่ากัน ดังนั้น จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 2 อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนปีที่เรียนภาษา กับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

เจ บี แครรอลล์ (J.B. Carroll 1977 : 136) ได้ทำวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่อายุน้อยทำคะแนนแบบทดสอบภาษาได้ดีกว่า กล่าวคือ ผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาเป้าหมายตั้งแต่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ทำคะแนนข้อสอบภาษาได้ดีกว่าผู้ที่เริ่มเรียนในวิทยาลัย และผู้วิจัยคนเดียวกันนี้ (J.B. Carroll in Burstall 1978 : 16) ได้อ้างอิงการค้นพบจากการประเมินผลโครงการมูลนิธิเพื่อการวิจัยการศึกษาแห่งชาติเรียกชื่อย่อว่า เอ็นเฟอร์ (NFER) ในการเปรียบเทียบนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่มีอายุ 13 ปี และกำลังอยู่ในระดับมัธยมระดับเดียวกัน แต่กลุ่มควบคุมได้เรียนภาษาฝรั่งเศสมาเป็นระยะเวลาสั้นกว่า ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาฝรั่งเศสได้คะแนนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม จากการติดตามนักเรียนกลุ่มนี้เมื่ออายุ 16 ปี พบว่าเมื่อเปรียบเทียบนักเรียนกลุ่มนี้กับนักเรียนกลุ่มอื่นที่มีอายุเท่ากันแต่เรียนภาษาฝรั่งเศสมาเป็นระยะเวลาสั้นกว่า นักเรียนกลุ่มนี้ทำคะแนนในแบบทดสอบฟังและอ่านภาษาฝรั่งเศสได้สูงกว่านักเรียนในกลุ่มดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญ จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 3 จำนวนปีที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ที่อยู่ต่างประเทศกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2519 : 221-225) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่าง
ภูมิหลังนักเรียน และแรงจูงใจกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดม
ศึกษาปีที่ 1 พบว่า ภูมิหลังนักเรียน เช่น การเดินทางไปต่างประเทศ และระยะเวลาที่พักอยู่
ต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัย
จึงตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 4 ประสบการณ์ที่อยู่ต่างประเทศมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถ
ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

1.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์จากสื่อ ในการเรียนภาษาอังกฤษกับ
ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68-76) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ
ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนัก เรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 3 พบว่า ภูมิหลังทางสังคม เช่น การรับรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับ
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 และ จิรดา จิตโสภักตร์ (2529 :
61-62) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน พบว่า นักเรียนที่ครอบครัวใช้สื่อมวลชนมากมีความเข้าใจใน
การอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนปานกลางและน้อย และนักเรียน
ที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนปานกลางมีความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านัก เรียนที่
ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนน้อยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนั้น จากผลการวิจัยดังกล่าว
ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 5 การ ใช้ประโยชน์จากสื่อ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์
ทางบวกกับความสามารถในการ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

สมมุติฐานที่ 6 การได้รับปรึกษาทำการบ้านเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์
ทางบวกกับความสามารถในการ ใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารของนักเรียน

1.6 ความสัมพันธ์ระหว่างการ ใช้ภาษาของบุคคลในครอบครัวที่บ้านกับ
ความสามารถในด้านการ ใช้ภาษา เพื่อสื่อสารของนักเรียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2519 : 221-225) ได้วิจัยเกี่ยวกับภูมิหลังผู้เรียน
พบว่า การใช้ภาษาอังกฤษของผู้ปกครอง การใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลในครอบครัว มีความ
สัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สุรเดช ปนาทกุล (2520 : 49) ได้ศึกษาพบว่า การพูดและการฟังภาษาไทยกลาง มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จอย่างมีนัยสำคัญ (r เท่ากับ .24) นอกจากนี้ พิศเพลิน เขียวหวาน (2520 : 101) ได้ศึกษาพบว่า การพูดภาษาไทยกลางที่บ้านมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่พูดภาษาไทยกลางที่บ้าน ดังนั้น จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 7 การใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมของครอบครัวนักเรียนกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

จิรดา จิตโสภักตร์ (2529 : 61-62) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน พบว่า สถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมมีผลกระทบต่อ การอ่าน นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปริญญาตรี อนุปริญญา มัธยมศึกษาและประถมศึกษา นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษา และนักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับอนุปริญญา มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และประถมศึกษา

ดังนั้น จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 8 สถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมของครอบครัวนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

1.8 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2519 : 221-225) ได้ศึกษาพบว่า ความสนใจของบิดามารดาในผลการเรียนของลูกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68-76) ได้ศึกษาพบว่า

การสนับสนุนการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษของมิถามารดาหรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 และกอมกุล รังสิยะโรจน์ (2527 : 45-46) ได้ศึกษาพบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ดังนั้น จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ ๑ การได้รับความสนับสนุนจากมิถามารดา หรือผู้ปกครองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

บี สพออลสกี (B. Spolsky in T. Els 1984 : 118) ได้ศึกษาแรงจูงใจเชิงบูรณาการของนักเรียนพบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนนานาชาติที่มหาวิทยาลัยอเมริกา ส่วนวาย ลัคมานี (Y. Lukmani in T. Els 1984 : 118-121) ได้ศึกษานักเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่พูดภาษามารารีในอินเดียวพบว่า แรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน และอัจฉรา วงศ์โสธร (1975 : 158) ได้วิจัยพบว่า ปริมาณแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 1 ดังนั้น จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 10 แรงจูงใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารของนักเรียน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน และแรงจูงใจ กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

จากผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กับความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนในข้อ 1 และ 2 ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่า

สมมุติฐานที่ 11 ภูมิหลังนักเรียนและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน และสามารถทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่สอง ปีการศึกษา 2531 และลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 6 (อ 616) ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรที่ศึกษา คือตัวแปรที่อยู่นอกเหนือสถิติปัญญาและความถนัดของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย

ตัวทำนาย มี 2 ตัวแปร คือ

ก. ภูมิหลังนักเรียน ประกอบด้วยเพศ อายุจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ การใช้ประโยชน์จากสื่อ การได้รับปรึกษาทำการบ้าน การพูดภาษาอังกฤษของบุคคลในครอบครัวที่บ้าน สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวนักเรียน และการได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข. แรงจูงใจ ประกอบด้วยแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และปริมาณแรงจูงใจ

ตัวเกณฑ์ คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ภูมิหลัง หมายถึง ลักษณะเกี่ยวกับตัวนักเรียน ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์ในการเรียนรู้ ได้แก่ จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ ซึ่งหมายถึงการเดินทางไปต่างประเทศและระยะเวลาที่พักอยู่ต่างประเทศ การใช้ประโยชน์จากสื่อซึ่งสื่อในที่นี้หมายถึง หนังสือประกอบการเรียน หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เทป วีดีโอ และคอมพิวเตอร์ การได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษจากบิดามารดา

เพื่อน และครูสอนพิเศษ การพูดภาษาอังกฤษของบุคคลในครอบครัวที่บ้าน สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของนักเรียนได้แก่ อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา รายได้ของครอบครัวต่อเดือน และการได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจ คือ ความตั้งใจของบุคคลที่จะใช้ความพยายามในการทำสิ่งใด ๆ โดยที่กระทำไปอย่างมีเป้าหมาย มีเหตุผล แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ (1) ปริมาณแรงจูงใจ หมายถึง ความมากน้อยของความพยายาม ความตั้งใจจริง ความเพียรที่ผู้เรียนทุ่มเท อุทิศให้ในการเรียนภาษาอังกฤษ (2) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ หมายถึง เหตุผลเชิงประโยชน์นิยม ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการก้าวหน้าในงานอาชีพ ต้องการเรียนในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นไป (3) แรงจูงใจเชิงบูรณาการ หมายถึง เหตุผลเชิงความต้องการของผู้เรียนที่จะพบปะ สนทนา คบหาสมาคมกับบุคคลที่เป็นเจ้าของภาษา เพราะต้องการให้ตนเป็นเหมือนเจ้าของภาษาที่ตนนิยมชมชื่น

ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนซึ่งเป็นความสามารถในการนำความรู้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ มาใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะโดยใช้ทักษะสัมพันธ์ทางภาษา ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 และลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 6 (อ. 616) ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้วิจัยคาดว่า งานวิจัยนี้จะมีประโยชน์ดังนี้คือ

1. เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้บริหารโรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุง แก้ไข พัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้ได้มีประสิทธิภาพตรงตามจุดประสงค์ของหลักสูตรมากขึ้น
2. เป็นแนวทางในการวิจัยหาสาเหตุอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน